

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Tomáše Loudy a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: HP-Pelzer s.r.o., IČ 40524604, se sídlem Pod Kyjovem 349/18, Plzeň
zastoupený: Mgr. Monika Deislerová Wetzlerová, advokát, Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň

proti

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2019, č. j.: MZP/2019/510/821, sp. zn. ZN/MZP/2019/530/209

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem (dále obecně také jenom „inspekce“), ze dne 23. 10. 2017, čj. ČIŽP/44/2017/2469. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši xxxxKč za spáchání deliktu podle ust. § 25 odst. 7 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon nebo zákon o ochraně ovzduší“), a to za skutek, že žalobce provozoval stacionární zdroj znečišťování ovzduší uvedený v příloze č. 2 k zákonu (Výroba a zpracování ostatních syntetických polymerů a výroba kompozitů) – výrobní linky DOA1 a DOA2 – umístěný v odštěpném závodě Žatec, v rozporu s povolením

vydaného Krajským úřadem Ústeckého kraje ze dne 30. 3. 2015, čj. 3361/ZPZ/2014-7 (s podmínkou 1.a.1.), a to tím, že nedodržel specifický emisní limit pro organické látky vyjádřené jako celkový organický uhlík při měření emisí provedeném podle ust. § 6 odst. 6 zákona ve dnech 5. 10. - 6. 10. 2016 (linka DOA1) a ve dnech 11. 10. - 13. 10. 2016 (linka DOA2), čímž porušil povinnost stanovenou v ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální sazbou náhrady řízení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně namítá, že veřejná správa při potrestání nerespektovala obecnou právní zásadu „in dubio pro reo“ a to ve spolehlivém prokázání toho, že se žalobce deliktu dopustil. Žalobce opakoval, že podle jeho názoru nemůže inspekce provádět autorizované měření emisí a zjišťovat dodržení emisních limitů, neboť nedisponuje akreditací Českého institutu pro akreditaci. Při žádném měření emisních limitů zkušební laboratoří TOP-ENVI Tech Brno, s.r.o., nebylo překročení emisních limitů zjištěno (tato laboratoř akreditaci má). V březnu 2017 došlo k poruše na analytickém přístroji, kterým inspekce prováděla měření u žalobce, v době od října 2016 se porucha údajně neprojevila, správnost měření byla ověřována kalibračními plyny. Podle názoru žalobce nelze vyloučit možnost, že se vada přístroje mohla projevovat již dříve, proto výsledky měření v předmětných dnech nelze považovat za spolehlivé. V protokolu o měření je jako kalibrační plyn uveden pouze propan, což je nedostatečné, neboť tímto plynem může být ověřen pouze analyzátor HFID 3-300A, analyzátor FTIR měl být ověřen plynem metan. Pochybnosti žalobce dále pramení z toho, že každý rok ověřuje znečištění prostřednictvím již zmíněné laboratoře TOP-ENVI Tech Brno, s.r.o., a tímto měřením nebylo nikdy překročení limitů zjištěno. Ohledně odvolacího řízení namítá, že nebyly vyvráceny pochybnosti o správnosti měření; již v předkládací zprávě jsou závažné rozpory týkající se správnosti měření (na straně 2 zprávy je uvedeno, že měřicí přístroj je před začátkem každého měření a po skončení ověřován certifikovanými kalibračními plyny, na str. 3 zprávy je však uvedeno, že u přístroje FTIR se ověřování pomocí kalibračních plynů obvykle neprovádí, neboť nastavení přístroje je provedeno při konfiguraci ve výrobním závodě). Pokud kontrolu správné funkce provádí pouze jednou za rok servisní organizace, měření tak nemůže být spolehlivé, a nelze určit, jak dlouho byla následně zjištěná chyba patrná v měření. Ohledně zápisu z jednání ze dne 4. 1. 2018 uvádí, že závěr o použití kalibračních plynů je vyvrácen shora uvedenou předkládací zprávou, jediný spolehlivý podklad je tak protokol o kompletní kontrole přístroje a jeho kalibraci ze dne 17. 5. 2016, na jehož základě však není možné určit, že přístroj byl funkční v době kontroly u žalobce. Opakuje svůj závěr ze správního řízení, že inspekce může provádět měření emisí, k němuž musí získat autorizaci podle ust. § 32 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný nevyrovnal s argumentací ohledně kalibračního plynu metan na jednom z analyzátorů.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl tytéž skutečnosti, jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Oprávnění inspekce provádět měření je v ust. § 6 odst. 6 zákona, nejedná se o autorizované měření podle ust. § 32 a 34 zákona, úvahu o tom, že v březnu 2017 byl u analyzátoru HFID JUM 3-300A odhalen vadný detektor, odmítá žalovaný jako absurdní, neboť porucha byla zjištěna asi 5 měsíců po měření u žalobce a spočívala v tom, že nebylo možné nastavit měřicí rozsah, pokud by se analyzátor stal nezpůsobilým, zjistila by to obsluha při

opakování nastavení po ukončení měření. Analyzátor typu FTIR pracuje na jiném principu a ověření jeho funkce se obvykle neprovádí. Koncentrace metanu změřené tímto analyzátozem byly odečteny od organických látek změřených analyzátozem TOC JUM 3-300A, ke zkreslení tak nedošlo. Porucha byla následně zjištěna u analyzátoru TOC JUM 3-300A, nikoliv u analyzátoru FTIR, proto žalovaný odmítá argumentaci žalobce o nespolehlivosti měření, k čemuž směřovalo i odůvodnění napadeného rozhodnutí, které tak není nedostatečné.

[4] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž setrval na svém právním názoru, uváděl, že je pro něj novou skutečností, že bylo použito dvou analyzátorů, přičemž podle jeho názoru žalovaný zneužívá skutečnosti, že od měření uplynula delší doba, a nelze tak spolehlivě potvrdit ani vyvrátit tvrzení o použití dvou analyzátorů; v tomto smyslu poukazuje na předkládací zprávu a podklady ve správním spisu, z nichž i vycházel.

[5] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že měření v příslušných dnech inspekci podle ust. § 6 odst. 6 zákona splňovalo podmínky pro jednorázová měření stanovená v ust. § 4 a 5 vyhlášky č. 415/2012 Sb. (dále také jen „*vyhláška*“) - měření bylo provedeno analyzátozem HFID JUM 3-300A pro kontinuální stanovení organických látek vyjádřených jako celkový organický uhlík (TOC), který byl při servisu dne 14. 7. 2016 shledán jako funkční, pro odečet podílu metanu přítomného ve vzdušině byla koncentrace metanu stanovena na analyzátoru FTIR Gasmeter Cx 4000 pro kontinuální stanovení organických látek vyjádřených jako celkový organický uhlík (TOC), který byl při servisu ze dne 17. 5. 2016 shledán jako funkční. Minimální doba pro měření byla 6 hodin při obvyklém provozním výkonu stacionárních zdrojů, výsledky měření byly vyhodnoceny postupem podle ust. § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky, vyhodnocení jednorázového měření obsahuje údaje o hmotnosti a koncentraci organických látek vyjádřených jako celkový organický uhlík (TOC) tak by je bylo možno porovnat s emisními limity. Při uložení pokuty bylo mj. jako polehčující okolnost shledáno neúmyslné zavinění a předchozí měření, které nedodržení limitů neprokázala. Ohledně námitek, že v březnu 2017 byl u měřicího přístroje odhalen vadný detektor, je uvedeno, že porucha byla zjištěna asi 5 měsíců po měření emisí, porucha analyzátoru GFID JUM 3-300A spočívala v tom, že nebylo možné nastavit měřicí rozsah, před zahájením měření je prováděna kontrola nastavení měřicího rozsahu, pokud by se analyzátor během měření stal nezpůsobilým, zjistila by to obsluha při opakování nastavení rozsahu po ukončení měření, nic takového ve dnech měření u žalobce zjištěno nebylo. Skutečnost, že analyzátor HFID byl při měření kalibrován na kalibrační plyn propan před zahájením měření i po ukončení, je zřejmá z protokolu, z něhož je dále zřejmé, že koncentrace metanu změřené analyzátozem Gasmeter Cx 4000 a přepočítané na organický uhlík byly odečty od organických látek změřených analyzátozem TOC JUM 3-300A a vyjádřených jako celkový organický uhlík (TOC), ke zkreslení tak nedošlo. Analyzátor typu FTIR pracuje na jiném principu, než analyzátor typu FID a ověřování se obvykle neprovádí, nastavení je provedeno při konfiguraci pro zákazníka ve výrobním závodě, správná funkce je následně ověřována každoročně servisní organizací, kalibrace na kalibrační plyn metan se při jednotlivých měřeních neprovádí. Porucha analyzátoru HFID byla zjištěna inspekci při měření, proto pokud by se objevila u žalobce, obsluha by to musela zjistit (porucha se projevila v tom, že nešel nastavit měřicí rozsah přístroje).

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu, a žalobu projednal bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu n nevyslovili svůj nesouhlas a pro rozhodnutí ve věci nebylo nutné doplnit dokazování.

[7] K žalobnímu bodu týkajícího se měření a případné akreditace je nutné vyjít z příslušné právní úpravy.

[8] Podle ust. § 6 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší: „Česká inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) při výkonu kontroly provádí měření emisí za účelem ověření plnění emisních limitů a zjištění úrovně znečišťování. Protokol o tomto měření zasílá inspekce bez zbytečného odkladu na vědomí příslušnému krajskému úřadu. Tímto měřením emisí prováděným inspekcí není dotčena povinnost provozovatele zjišťovat úroveň znečišťování podle odstavce 1 a ověřovat správnost výsledků podle odstavce 5.“.

[9] Ust. § 32 a násl. zákona o ochraně ovzduší upravují podmínky pro výkon mj. měření emisí jinými osobami, než které byly definovány v předchozí části zákona, přičemž touto jinou osobou je ze zákona inspekce. Její oprávnění je založeno přímo zákonem a zákon s ním jednoznačně počítá, není tak ani pojmově možné uvažovat o tom, že by inspekce měla podléhat režimu ust. § 32 a násl. zákona o ochraně ovzduší. Proto pokud bylo prováděno měření podle ust. § 6 odst. 6 zákona, jedná se o postup zákonem předvídaný. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce není nijak znevýhodněn ve svém právu namítat konkrétní skutečnosti proti provedenému měření, o čemž mj. svědčí i obsah jeho odvolání, skutečnost, že odvolání bylo věcně projednáno a věcné projednání této žaloby. Jeho procesní práva tak dostatečně vymezuje při tomto měření ust. § 6 odst. 5 zákona.

[10] Konkrétněji žalobce v podané žalobě nesouhlasí s vyhodnocením své odvolací námitky týkající se následně zjištěné nesprávné funkce jednoho z měřicích analyzátorů. Soud nejprve uvádí, že podle jeho názoru tato odvolací námitka nebyla nijak pominuta a odůvodnění se k ní konkrétně vyjadřuje a vysvětluje, proč ji považuje za nedůvodnou. Soud tak, aniž by bylo účelné a racionální již jednou řečené znova opakovat, odkazuje na str. 7 – 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k této problematice žalovaný konkrétně vyjadřuje. Okolnost, že námitka nebyla vypořádána podle právního názoru žalobce, který uváděl v odvolání, ještě neznamená, že vypořádána nebyla, když byla shledána nedůvodnou. Soud tak žádný nedostatek v odůvodnění neshledává, když odůvodnění konkrétně rozebírá žalobcem namítané nesprávné měření v rozsahu jeho argumentace.

[11] Soud dále uvádí, že podle jeho názoru žalovaný ani neuplatnil žádnou novou okolnost až ve vyjádření k žalobě, jak namítal žalobce v podané replice – jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak ve vyjádření se žalovaný zaměřil na oba analyzátory a popsal jejich funkce, obsluhu i následně zjištěnou nepřesnost při měření u jednoho z analyzátorů. Nic nového tak ve svém vyjádření neuvádí, jeho argumentace je setrvalá a pouze zpřesňuje své vyjádření s ohledem na reakci na konkrétní žalobní body, což je jeho právo jako účastníka soudního řízení.

[12] K samotné žalobní argumentaci týkající se zpochybnění naměřených hodnot soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou. Zjištění, které se týkalo analyzátoru HFID JUM 3-300A v březnu 2017 bylo zjištěno samotnou obsluhou, když nebylo možné stanovit měřicí rozsah. Pokud by tato porucha byla přítomná i u měření u žalobce, obsluha by tuto poruchu musela rovněž z povahy věci (nebylo možné provést měření) zjistit, neboť by samotné měření nebylo možné učinit. Měření na tomto analyzátoru u žalobce bylo podle protokolu v pořádku, analyzátor byl před a po měření ověřen kalibračním plynem, měření tak podle názoru soudu bylo v souladu s právem. Porucha na tomto analyzátoru zjištěná samotnou obsluhou v tom, že nebylo možné stanovit měřicí rozsah zhruba po 5 měsících po měření u žalobce, tak nemohla mít na měření u žalobce žádný vliv.

[13] Pokud žalobce uváděl, že nebyla provedena zkouška kalibračním plynem u druhého analyzátoru FTIR, pak neuvádí nic, co by tento jeho závěr podporovalo (tedy proč musí být taková kalibrace u každého jednotlivého měření u tohoto typu analyzátoru provedena). Za tohoto stavu se tak soud nebude dále k této kalibraci vyjadřovat, když z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně plyne závěr, že u tohoto typu analyzátoru se kalibrace neprovádí a postačí každoroční servisní ověření, které u tohoto analyzátoru bylo provedeno dne 17. 5. 2016 a žádnou nesrovnalost neobjevilo. K tomuto závěru žalobce v žalobě žádnou konkrétní polemiku neuvádí, poukazuje pouze na souvislost se zjištěnou poruchou analyzátoru HFID v roce 2017, která na analyzátor FTIR v době měření u žalobce nemohla mít vliv, jak bylo uvedeno v předchozím odstavci.

[14] Ohledně poukazu žalobce na předkládací zprávu inspekce, soud zde žádné nesrovnalosti se shora uvedeným neshledává – tato zpráva konstatuje to, co následně rozvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí při použití kalibračních plynů pro jednotlivé analyzátory a prováděnou servisní prohlídku obou analyzátorů. Rovněž soud z obsahu této zprávy nevidí nic, co by mělo vyvracet závěr ze zápisu z jednání ze dne 4. 1. 2018, stanovisko je v podstatných skutečnostech stále stejné a z něj vychází i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Názor žalobce, že nelze spolehlivě určit, zda přístroj byl v době měření u něj dostatečně funkční, soud považuje za spekulaci vyvrácenou shora uvedenými závěry, kterou žalobce konkrétně nijak dále nerozvádí.

[15] Pokud žalobce uvádí, že měření jako podklad pro následné delikt ní řízení musí být spolehlivé, pak v takto obecné rovině se jedná o obecné tvrzení, s nímž nikdo nepolemizuje. V této věci však soud ve vztahu k uplatněným žalobním bodům žádnou nespolehlivost neshledal, proto není důvodu tuto obecnou právní zásadu v tomto řízení rozebírat.

[16] Ohledně poukazu žalobce na předchozí měření akreditovanou osobou, která překročení limitů nezjistila, soud uvádí, že tato argumentace pro samotné zjištění po měření nemá žádného významu, neboť nijak konkrétně nezpochybňuje provedenou metodu a výsledek měření. Soud v této souvislosti pouze poznamenává, že žalobce se bezprostředně po provedeném měření výsledkům nijak nebránil a námitky proti protokolu o kontrole ze dne 1. 12. 2016 nepodal. Dále soud uvádí, že tuto skutečnost zohlednila inspekce i žalovaný při úvaze o výši pokuty jako polehčující okolnost, jednalo se tak o okolnost, která byla při trestání zohledněna, a to ve prospěch žalobce.

[17] Ze všech těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, o nákladech řízení pak rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy by k jejich náhradě měl právo ve věci úspěšný žalovaný, tomu však náklady nad běžnou činnost vykonavatele veřejné správy nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. dubna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu